

Ved Dommen udtaltes det nærmere, at da „der maa gives Citanten Medhold i, at de paaklagede Udtryk, at han havde kastet sine Folk paa Gaden, er fornærmelige for Citanten, da den foreliggende Meddelelses Indhold findes at krænke Citantens Privatlivs Fred, samt da det nedlagte Forbud, idet indstævnte har bebudet nærmere Meddelelse, maa anses beføjet, vil dette være at stadfæste og indstævnte for det ovennævnte Forhold at anse efter Straffelovens §§ 217 og 220 med en Bøde“. . . .

21. Højesteretsdom af 28. Oktober 1902, jfr. Hof- og Stadsretsdom af 11. Marts 1901, H. R. T. 1902, Side 405, jfr. U. f. R. 1902 B., Side 288, jfr. U. f. R. 1901 A., Side 679.

Bødkersvend, Formand for Bødkernes Fagforening E. Svendsen mod Bødkermester N. P. Olsen.

En Fagforeningsformand fandtes at have gjort sig skyldig i retsstridigt Forhold derved, at han i et Dagblad havde ladet indrykke nogle til Dels usande Fremstillinger af Forholdene paa en Bødkermesters Værksted og en Opfordring til Bødkerne om ikke at søge Arbejde dér.

Erstatning tilkendtes Bødkermesteren efter uvildige Mænds Skøn for det ham herved i hans Næringsvirksomhed tilføjede Tab, idet Højesteret ophævede den i Overrettsdommen fastsatte Begrænsning, hvorefter Erstatningen kun skulde omfatte det inden Sagens Anlæg lidte Tab.

Da Fagforeningsformanden ikke havde indskrænket sig til at udtale, at Arbejdet var nedlagt, men havde gjort Forholdene dér til Genstand for en Omtale, der krænkede Mesterens Privatlivs Fred, fandtes han skyldig efter Straffelovens § 220. (Formanden havde nævnt Navnene paa 2 forhenværende Bødkermestere, der dog „sikkert mest til Skade for Kunderne har optaget Arbejdet. Endvidere en Kompagnon ved Christensen. Ham vil vi tage alvorligt og give Plads blandt de forholdsvis faa Hædersmænd blandt Bødkerne“.

22. Hof- og Stadsretsdom af 27. Oktober 1902, jfr. U. f. R. 1903 A., Side 28.

Glarimester G. A. Lundh m. fl. mod Glarimestrenes Fagforening.

I „Social-Demokraten“ for den 16. og 18. Juli 1902 havde Bestyrelsen for Glarimestrenes Fagforening under Rubrikken „Strejker“ indrykket et Inserat, der var rettet til Glarimestersvende, og hvori det meddeltes, at Citanternes Værksteder var blokerede for Tilgang af Medlemmerne paa Grund af, at de hos Citanterne arbejdende Svende ikke var Medlemmer af Fagforeningen. . . . .

Ved Dommen udtaltes, at vel maatte der gives Citanterne Medhold i, at de indstævnte havde været uberettigede til at offentliggøre Inseratet, men da Citanterne ikke overfor indstævntes Benægtelse havde godtgjort, at der var paaført dem Tab, hvilket ikke paa Forhaand kunde antages, frifandtes indstævnte Fagforening.

23. Hof- og Stadsretsdom af 30. Marts 1903, jfr. U. f. R. 1903 A., Side 387.

Barber og Frisør N. N. mod Barber- og Frisørsvendenes Fagforening samt Foreningens Formand M. M. og dens Sekretær A. A.

I 1898, efter at Fagforeningen var blevet dannet, saa Citanten sig nødsaget til at underskrive et ham forelagt Lønregulativ og nogen Tid derefter endvidere et Tilsagn om kun at antage Svende, som var Medlemmer af Fagforeningen, i sin Forretning.

Senere brød han med Foreningen — efter hans Forklaring, fordi de Svende, han fik fra Fagforeningen, var udygtige.

Men nu erklærede Fagforeningen ved Bekendtgørelse i „Social-Demokraten“ for 10. Marts 1900 i en Henvendelse til Barbersvendene hans Forretning for blokeret og advarede dér endvidere alle fagorganiserede Arbejdere mod at søge hans derværende Barberstue paa Fælledvej Nr. 31, da de dér vilde blive betjent af „Skruebrækkere“. Dette bevirkede, at største Delen af hans Kunder forlod ham, saaledes at han maatte opgive sin Forretning paa Fælledvej og flytte til Nørre Allé. Men ogsaa her vedblev Fagforeningen at forfølge ham ved i „Social-Demokraten“ at advare mod at benytte hans Forretning, ligesom Foreningen lod omdele Løbesedler til Kvarterets Arbejdere, hvorved disse afholdtes fra at søge hans Forretning.